

HOOFDSTUK 7

FELIX

Hun tocht duurde meer dan een uur. Het aantal kilometers speelde niet zo'n grote rol, maar Nielsen had gekozen voor een weg door de voor hem zo bekende Franse bossen: een onherbergzaam gebied. Al lopend over de moeilijke, steile paden kreeg Erika pijn in haar enkels. Ook haar kuitspieren verzuurden binnen de kortste keren. En bovendien had ze een vreselijke honger!

Het meisje was blij toen er door de dichte lentebloesems eindelijk een verloren en verlaten huisje opdook. Nielsen duwde Erika in het groene struikgewas en beduidde haar dat ze stil moest blijven zitten. Zelf sloop hij naar de dichtst bij het huisje staande boomstam. Zijn blik gleed over het uitgestrekte landschap tot bij het oude, in grijze natuursteen opgetrokken huisje. Er was nergens een levende ziel te bespeuren. Alleen het zachte ruisen van de wind en een paar vrolijk zingende vogeltjes brachten leven in de brouwerij.

'Misschien ben ik een beetje paranoïde,' lachte Nielsen, 'maar ik ben altijd bang dat de een of andere criminele *freak* me hier toch nog zou vinden.'

'Je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn!'

Erika volgde Nielsen over een oud karrenspoor dat verhard was met steenscherven en kapotte bouwmaterialen. Het huisje was niet groot, maar de geur van frisse bloemen, begeleid door een flauw lentebriesje herschiep de omgeving tot een paradijsje. Nielsen morrelde aan het slot van de versleten voordeur.

‘Oh nee, heb *ik* dat nu weer voor?’

Hij had de sleutel aan de binnenkant van het slot laten zitten. Stom natuurlijk! Nielsen werd kwaad op zichzelf. Hij was in allerijl op zijn scooter gesprongen om Erika te redden. En dan maak je foutjes. Maar *zo’n* stomme fout?

Erika kon er maar matig om lachen. Ze had honger.

‘Maak je geen zorgen, het is niet de eerste keer.’ Nielsen nam een klein aanloopje en sprong vaardig tegen het muurtje van zijn terras. Hij zette zich af op de vensterbank van zijn woonkamer, sprong opnieuw naar het muurtje en greep toen als een volleerd acrobaat naar de vensterbank op de eerste verdieping. Erika was onder de indruk van zijn lenigheid. Zonder moeite trok Nielsen zijn lichaam op en ging op de vensterbank zitten.

‘Gelukkig heb ik geen burens. Anders had ik de politie al een paar honderd keer op m’n dak gehad.’ Nielsen maakte zelfs grappen terwijl hij het raam open krikte. Zo simpel was het voor hem. Het duurde nog geen tien seconden voor hij binnen was. Erika hoorde hem de trap af spurten en de deur openen.

‘Voilà, kom binnen *milady!*’

Ze grinnikte. ‘Inbreken heb je zeker al vaker gedaan?’

‘Oh, in mijn huisje hier? Al zeker een keer of twintig.’

‘En buitenshuis?’ vroeg ze geïnteresseerd. Nielsen stokte even. Mocht hij haar meer vertellen? Natuurlijk wel. Ze werd lid van zijn team.

‘Een stuk of acht inbraken. De knapste was in Hamburg, bij een bank. We moesten elektronische gegevens hebben over een wapenhandelaar. Niet gemakkelijk hoor, met al die beveiliging tegenwoordig.’

Het huisje van Nielsen was sober ingericht. Of beter gezegd: *niet* ingericht. Het versleten behang en de oude meubels leken te zijn achtergelaten door de vorige eigenaren. Luxe was voor Nielsen allerm minst belangrijk. In de woonkamer was een groot raam, zo breed en hoog als de muur zelf. Het zonlicht scheen rijkelijk naar binnen.

‘Geen gordijnen?’

‘Ik houd van ruimte en licht’, zei hij snel. Nielsen werd niet graag opgesloten of vastgezet in kleine ruimtes en vertoonde soms zelfs trekjes van claustrofobie. Daarom wist hij alles af van sloten. Vrijheid en ruimte was zijn leven.

Hij gaf Erika een snee wit brood, waar hij snel een plakje salami tussen propte. Nooit had een simpele boterham haar beter gesmaakt! Haar fonkelende ogen waren voor Nielsen beloning genoeg. Hij had zijn nictje gelukkig gemaakt.

‘Je kan je boven opfrissen. Pak maar een trui van mij als je je wilt omkleden.’

Door het raampje van de badkamer kon Erika uitkijken over het uitgestrekte Franse heuvellandschap. Een deur kwam uit op een mooi stenen balkonnetje dat naadloos overging in de rotswand aan de zijkant van het huis. Erika ademde diep de frisse lucht in en uit, en genoot van de rust en kalmte.

Er lag een laagje fijne kalk in de oude douchebak. Het voelde droog aan, zo op haar blote voeten. Voorzichtig liet ze het water druppelen. De strijd met de waterkristallen was niet gemakkelijker dan anders. Erika probeerde haar ogen open te houden, terwijl ze de dunne waterlaag met een stukje lavendelzeep over haar armen wreef. Het schoot door haar gedachten. Marco’s dode lichaam, zijn hand die boven water kwam. Blauwe flitsen, luchtbellens. Ze voelde haar hoofd tollen. Genoeg!

De kurkdroge handdoek voelde op haar lichaam aan als een massage. Ze ademde diep in en rook de geur van de zacht gearfumeerde zeep op haar schone huid. Wat een zaligheid!

Met een jeansshort en een rode slobbertrui van haar neef zat ze in een fauteuil, met haar knieën opgetrokken, haar rode haren nog klam. De zon stond laag aan de beboste horizon en straalde een rode gloed door de woonkamer. Voorzichtig ontsmette Nielsen de wond aan Erika’s rechterpols. Met een wattenstaafje wreef hij zorgvuldig

kleine onzuiverheden en steentjes weg. Ze moest diep zuchten van de pijn.

‘Gaaf het?’

Erika knikte en glimlachte. Ze dacht aan een oude foto die ze op de gang had zien hangen, waarschijnlijk het enige object dat Nielsen zelf een plaats had gegeven in zijn kale interieur.

‘Wel een heel mooie, oude foto van papa, mama en tante Laura, daar in de gang’, fluisterde Erika. Nielsen knikte. De foto van Laura, zijn moeder, was beslist zijn dierbaarste bezit, al begon de kleur langzamerhand te verbleken. Zonde van haar mooie glimlach die erop stond. Liefdevol wreef hij Erika over haar hand. Hij was blij dat ze er was.

Gek dat hij haar zo lang niet meer gezien had. Ze waren zelfs een tikkeltje vervreemd van elkaar hoewel hun moeders, twee zussen, vroeger zo’n hecht koppel hadden gevormd. Femke en Laura Leroy. Toen Erika een jaar of vier was, Nielsen vijf, vierden ze nog samen kerstfeest. Het leek een eeuwigheid geleden.

‘Heeft iemand je ooit verteld dat je zoveel op tante Femke lijkt?’ vroeg Nielsen glimlachend. ‘Het is echt griezelig. Je hebt precies dezelfde lichtblauwe ogen als zij.’

Een kleine pijscheut ging door haar pols. Erika trok haar hand achteruit. Nielsen legde het wattenstaafje weg, pakte een rolletje verband en verbond daarmee de wond.

‘Ik kan soms nog altijd niet geloven dat mama er niet meer is’, zei Nielsen met een diepe zucht. Hij was blij dat er nu eindelijk iemand was met wie hij zijn lot *echt* kon delen.

Het viel Erika op dat Nielsen, net als zij, geen vader en moeder meer had, alsof je voor *Team Mortis* wees moest zijn. Alleen *dan* kon je je leven helemaal opgeven, alles achterlaten, ronddwalen als een spook. Nielsen was een opgewekte en grappige jongen, maar het huisje ademde zijn gevoel van leegte en eenzaamheid uit dat hij probeerde te verbergen. Het alleen-zijn maakte hem langzamerhand kapot.

‘Hoe lang werk je al voor *Team Mortis*?’ vroeg Erika.

‘Een jaar of drie. Brian heeft mij opgespoord. Hij wist veel over het spionagewerk van mama en zag in mij hetzelfde talent.’

Erika knikte. Waar had ze dat verhaal eerder gehoord ...

‘Ik kan me wel voorstellen dat Brian jou in zijn team wil’, zei ze onzeker. ‘Wat je allemaal met die sloten kan, dat is echt geweldig!’

‘Het is een kwestie van heel veel oefenen en volhouden’, zei Nielsen glimlachend, terwijl hij het verband doorknipte. Hij liep naar een klein kastje en zocht in de laatjes.

‘Als jij dat wilt, kan jij het binnenkort net zo goed als ik.’

Hij toverde een zilvergrijs, ovaal hangslot tevoorschijn en gaf het aan Erika.

‘Twee weken ben ik dag en nacht bezig geweest, om te ontdekken hoe je het openkrijgt. Ik ben benieuwd hoe lang jij erover doet!’

Erika glimlachte om de uitdaging. Dit was tenminste een begin!

‘En waarmee moet ik het open zien te prutsen?’

‘Met *wat* je maar kunt vinden. Een stuk metaaldraad, een speld of zo ...’

Erika nam een van haar haarspelden en begon onmiddellijk in het slot te peuteren.

Nielsen fluisterde mysterieus.

‘Het is geen kwestie van kracht. Het is een kwestie van precisie, de juiste draai vinden. Zodra je weet hoe het moet, kost het geen moeite meer.’

Zijn nichtje grinnikte en knipoogde.

‘Niet te veel tips geven, of ik verbeter je record nog.’

Ze tikte met het metalen speldje in het sleutelgat. Nielsen kon uit haar glimlach afleiden dat ze plezier beleefde aan deze uitdaging.

‘Hoe is hij eigenlijk bij jou terechtgekomen?’ vroeg hij. ‘Via oom Simon en tante Femke?’

Erika haalde haar schouders op.

‘Misschien. Marco was mijn vriendje, ik was erbij toen hij verdronk.’

Nielsen schrok. Erika zag aan zijn ogen dat ze een heikel onderwerp had aangesneden.

‘Was jij samen met Marco?’ vroeg hij.

‘Is daar iets mis mee?’

‘Nee, natuurlijk niet, nooit geweten dat jij zijn liefje was. De wereld is klein.’

Nielsen pakte de verbanddoos op om hem weer weg te bergen. Door gelijk door te lopen naar de keuken, liet hij zijn nichtje geen kans om nog iets te vragen. Erika merkte aan Nielsens nervositeit dat Marco ook voor hem geen onbesproken figuur was. Was Nielsen ervan geschrokken dat Marco drugs dealde, of had haar neef gewoon verdriet om Marco’s dood? Nielsen was natuurlijk ook zijn teammakker kwijtgeraakt!

De bel galmde door de kale traphal. Erika hoorde de voetstappen van Nielsen op de gang, een deur die openging, de stem van een opgewekte jongen. Hij had een Frans accent.

‘Hé, copain, ça va?’

‘Ik heb bezoek.’

‘Ah bon, la nouvelle fille?’

‘Het nieuwe meisje, ja. In de woonkamer. Echt bijzonder, het is mijn nichtje!’

‘Non! Vraiment?’

Erika hield de deur wantrouwig in de gaten. Een magere jongen van een jaar of zeventien kwam de woonkamer binnen. Hij had een versleten rode rugzak, een laptoptas en een kartonnen doos met metalen kabels en computerkaarten bij zich. Hij zette grote ogen op toen hij het meisje in slobbertrui en met warrige, rode haren in de fauteuil zag zitten.

‘Wow! Dat valt best mee! Bonjour, ik ben Felix Tallon.’

De Franse jongen zette zijn zwarte, vierkante brilletje recht en streek nerveus door zijn slordige blonde haren voor hij Erika een hand gaf. Zijn groene ogen lieten haar betoverende, helblauwe kijkers niet los.

‘Erika’, aarzelde ze ongemakkelijk.

‘Erika. Wist je dat dat een Duitse voornaam is? Maar het is ook een boom, dacht ik. En de naam van een bloem. Oh! En ja, het is natuur-

lijk ook de naam van die tanker die in 1999 gezonken is, voor de kust van Bretagne. Ze zijn die olie *nu nog* aan het opruimen. Er zijn duizenden vogels verdronken, zeekoeten.'

'Verdronken? Toepasselijk.'

'Maar het is een mooie naam, voor een mooi meisje', zei Felix, naar Nielsen kijkend. 'Toch raar dat zo'n lelijke kerel zo'n knappe nicht heeft.'

Erika keek Nielsen onderzoekend aan. Wie is die idioot?

'Felix is onze computercrack. De techneut.'

Felix tikte stoer op zijn laptop. De MacBook was zijn beste vriend.

'Ik heb ooit als allereerste het netwerk van de NAVO gehackt. Cool hè?'

'Wow, heel sexy hoor!' antwoordde Erika droogjes.

Freak!

Felix overhandigde Nielsen de kartonnen doos en nam een plastic zak uit zijn rode, versleten Kipling rugzak. Hij ging dicht bij Erika zitten en gaf haar het pakketje.

'Moest ik je geven van Brian. Wat spulletjes en kleren, al is die slobbertrui ook niet mis hoor!'

Erika maakte het pakketje nieuwsgierig open. Felix legde even zijn hand op haar arm en zei: 'Je moet je geen zorgen maken, hoor. Alles zit erin, ook ondergoed en een BH.'

Hij speelde met z'n wenkbrauwen. Erika duwde subtiel zijn hand van haar arm en deinsde wat verder achteruit in haar fauteuil.

'Leuk dat je mijn ondergoed controleert', zei ze ongemakkelijk, daarbij vragend naar Nielsen kijkend. Help?

'Misschien moeten we op tijd gaan slapen', leidde Nielsen de aandacht af. 'Morgen, stipt om acht uur, reizen we naar Verona, in Italië. Daar pikken we onze vierde man op: Andreas. We moeten onmiddellijk aan de slag. Brian zal ons persoonlijk instructies geven over de inhoud van *Dossier QL1*: de zaak waarmee Marco zich bezighield.'

Erika haalde uit de plastic zak een donkere trui, een wit topje en een jeansshort.

‘Aan de slag? Moet ik niet eerst een opleiding krijgen of zo?’

‘Wij hebben er een halfjaar over gedaan,’ zei Felix, ‘maar daar heb jij geen tijd voor.’

‘Maak je geen zorgen’, suste Nielsen. ‘Ik leer je alles wat je moet weten.’

Felix vulde Nielsen aan: ‘Of als je vragen hebt, mijn slaapkamerdeur staat altijd voor je open, hoor!’

Hij kwam weer een beetje dichterbij gekropen. Erika veerde op.

‘Bedankt, ik zal het onthouden’, zei ze snel, waarna ze langs de jongens naar boven liep, de plastic zak en het slot van Nielsen in haar handen.

‘*Bonne nuit et faites de beaux rêves!*’ slijmde Felix. Erika draaide nog even haar hoofd om en toverde een geforceerd glimlachje tevoorschijn voor ze de trap opging. Felix keek haar betoverd na.

‘Ze wil me’, fluisterde hij naar Nielsen. Die gaf Felix een grappig tikje tegen z’n hoofd. Idioot!